

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.07.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова
ЧЛЕНОВЕ: Мирослава Керимова
Доброслав Руков

като разгледа дело номер **3764** по описа за **2010** година докладвано от съдия
Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите
от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на Д. „И. по Т.“ срещу решение /без номер/
от 12.03.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело №
14372/2009 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 7 състав, с което е
отменено наказателно постановление /НП/ № № 22-2201398/16.11.2009 г., издадено от
Директор на Д. „И. по Т.“ – С..

С процесното НП на „М. С.“ ЕООД, БУЛСТАТ *, представлявано от управителя П.
Малчев Р., в качеството му на работодател, за нарушение на разпоредбата на чл. 61,
ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 10000 /десет хиляди/ лева, на
основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради нарушение на
материалния закон.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не изпраща представител.

Отвечникът по касационната жалба с представлява от адвокат С, който оспорва
жалбата. Доводите му са развити подробно в писмен вид.

Представителят на С. в заключението си, счита жалбата по същество за основателна и
моли да бъде постановено решение, с което касационната жалба да бъде уважена.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и
обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези пълномощника

на ответника по жалбата и на представителя на С. и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства. В процесуално качество на свидетели са разпитани актосъставителя и свидетел-очевидец на процесните събития. От техните показания и от събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 16.10.2009 г. свидетелят П К - главен инспектор при Д. "ИТ" – С. е извършил проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на "М. С." ЕООД - магазин на адрес гр. С., Б. "А.С" № 55А. В магазина установил три лица, на които раздал бланкови декларации по чл. 402, ал. 1, т. 1 и т. 3 и ал. 2 от КТ, във връзка с чл. 44, ал. 1 от АПК. Попълвайки своята декларация, едно от заварените лица Д П посочило, че работи без трудов договор във фирма "М. С." с работно време от 10,00 до 18,00 часа с почивки от по 30 минути и 5-дневна работна седмица. Графата "последно получено трудово възнаграждение в лева" не била попълнена. Свидателят К изготвил протокол за проверка, като дал предписание да се сключи трудов договор с лицата, намиращи се в обекта. На 19.10.2009 г. „М. С.” ЕООД сключил трудов договор № 709 от 19.10.2009 г. с Д Ромилов П, на основание чл. 67, ал.1, т.1, във връзка с чл. 70 от КТ с изпитателен срок от шест месеца. В нотариално заверена писмена декларация Д П декларирал, че се е намирал в магазина в момента на проверката, тъй като се готвел да започне работа в посочения обект и бил изпратен там, за да се запознае с естеството на работата, за да прецени дали да започва работа или не. Същият обяснил на инспектора, че ще започва работа там и в момента бил нещо като „стажант”. В декларацията е посочено, че П не е изпълнявал никакви работни функции по време на проверката, не е имал работно време, а по настояване на инспектора попълнил подадената му бланкова декларация, в която записал работното време, каквото щял да има при евентуално започване на работа. Пред първата инстанция П е разпитан като свидетел. В допълнение същият заявява, че не е извършвал трудова дейност по време на проверката и не е бил с работно облекло, както и че към момента не работи в „М. С.” ЕООД.

Във връзка с направените констатации, К съставил против „М. С.” ЕООД Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с номер 22-2201398 от 27.10.2009 г., връчен на представител на дружеството, който го подписал без възражения.

Въз основа на него било издадено и обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че наистина е не са били на лице материално-правните предпоставки за издаване на НП, поради което го е отменил.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, от която е видно, че решението на СРС е съобщено на Д. „ИТ” – С. на 25.03.2010 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 01.04.2010 г. /вх. № 10523/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен нея. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъдат разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

За да постанови решението си, С Районен Съд е кредитирал изцяло показанията на свидетеля П и изложеното от него в нотариално заверената писмена декларация от 03.12.2009 г.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемачия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай и двамата свидетели са изложили пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Показанията на свидетеля П следва да се обсъждат в съвкупност с всички събрани по делото доказателства. Независимо от факта, че към момента, когато е бил разпитван пред първоинстанционния съд, П не е бил служител на „М. С.” ЕООД, неговите показания не следва да се кредитират в цялост по две съображения.

На първо място е безспорно, че за известен период той е бил назначен в дружеството на длъжност „Продавач в магазин и демонстратор”. По делото няма данни колко време е работил там и дали наистина, в момента на разпита е бил освободен. На второ място между дадените от него непосредствено пред съда показания и описаното в писмената декларация има противоречия. При разпита П е заявил, че е написал в декларацията това, което му е продиктувал инспектора, докато в декларацията е посочил, че на въпроса на К, колко часа работи, той отговорил от 10,00 до 18,00 часа. Попълнил е декларацията, защото е счел за ненужно да обяснява естеството на работата си като стажант и в заключение е посочил, че искрено съжалява за написаното пред хората от „Инспекцията по Т.”. При разпита си, вероятно в отговор на въпрос на страните е потвърдил, че към момента на проверката е бил облечен в свои дрехи, които са приличали на униформата на служителите от магазина.

Описаните противоречия и обстоятелството, че декларацията, носеща достоверната дата на нотариалната заверка – 03.12.2009 г., т.е. същата е съставена след издаването на НП, е следвало да бъдат обсъдени по-задълбочено от първоинстанционния съд. Налице е очевиден стремеж да се създаде представа, че П не е работил в магазина, където е била извършена проверката. Настоящата съдебна инстанция намира, че П е бил в обекта, стопанисван от „М. С.” ЕООД именно изпълнявайки функционални задължения типични за едно трудово правоотношение. Ако не беше така, същият нямаше два пъти по различен начин да интерпретира един и същ факт, а именно защо е написал, че работи от 10,00 до 18,00 часа и да бъде в магазина с дрехи, подобни на униформата на служителите. Ако е бил там само да наблюдава как се работи, той е можел спокойно да отрази този факт в декларацията, а не в следствие да измисля различни обяснения за

написаното от него. Не е без значение и факта, че само три дни след проверката между него и „М. С.“ ЕООД е сключен валиден трудов договор.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че П е работил в магазина, без да има сключен предварително договор, което е в нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ. От това следва, че решението на СРС е постановено при неправилна преценка на доказателствата, което е довело до неправилност и така е нарушен закона – касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК, поради което следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да се потвърди издаденото от Дирктора на Д. „ИТ“ – С. НП.

По отношение на определения размер на санкцията съдът намира, същата е в минимален размер. Законодателят е предвидил значителни по размер санкции за нарушение на трудовото законодателство, извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, което говори за повишена степен на обществена опасност на този тип нарушения. Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за държавния ред и влиянието му върху засегнатите обществени отношения.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, XII касационен състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 12.03.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 14372/2009 г. на С Районен Съд – Наказателна колегия, 7 състав, като вместо него постановява,

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2201398/16.11.2009 г., издадено от Директор на Д. „И. по Т.“ – С., с което на „М. С.“ ЕООД, БУЛСТАТ *, представлявано от управителя П. Малчев Р., в качеството му на работодател, за нарушение на разпоредбата на чл. 61, ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 10000 /десет хиляди/ лева, на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, вр.чл. 414, ал. 1 от КТ.

Решението е окончателно.